

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **L. A.**, nar. X
bytem X

zastoupena: **JUDr. Ivou Kunz**, advokátkou,
se sídlem Korunní 810/104, 101 00 Praha 10, č. ev. ČAK 04763

proti

žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25/1292, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 4. 2021, č. j. X

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení, pracoviště pro Prahu a Střední Čechy (dále jen „žalovaná“) ze dne 26. 4. 2021, č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byly podle ust. § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 528/1991 Sb.“), a § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuty námitky žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 5. 1. 2021, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně pro nesplnění podmínek podle ust. § 38 písm. zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“) zamítl žádost žalobkyně o invalidní důchod.

II. Žaloba a její podstatný obsah

3. Žalobkyně nesouhlasila s napadeným rozhodnutím a odkázal v první řadě na znalecký posudek soudního znalce MUDr. V. L. se specializací na posudkové lékařství ze dne 31. 7. 2020, který obsahuje diametrálně odlišný závěr oproti závěrům podkladových posudků žalované.
4. Žalobkyně též žalované vytkla průtahy ve správním řízení, kterým musela čelit až návrhem na přijetí opatření proti nečinnosti, a ze strany žalované nepatřičný poukaz na probíhající soudní řízení.
5. Věcně pak má žalobkyně za to, že rozhodující příčinou jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s největším vlivem na pokles její pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII, oddíle A, položce 1c přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“), které odpovídá míra poklesu pracovní schopnosti o 40% - 50 %. Tento závěr opírá o lékařskou zprávu MUDr. Z. P. ze dne 13. 8. 2019, který jako těžké se značným omezením pohybových schopností ohodnotil postižení zápěstí žalobkyně. S odkazem na lékařské zprávy MUDr. D. V., Ph.D. pak vyčetla jednotlivá omezení v denních aktivitách, který žalovaná podle názoru žalobkyně vůbec nezabývala, ačkoli je při stanovení míry poklesu pracovní schopnosti rozhodující dopad zjištěných skutečností na celkovou výkonnost, pohybové schopnosti, schopnost zvládat denní aktivity a na kvalitu života.
6. Napadené rozhodnutí je také podle žalobkyně nepřezkoumatelné v tom směru, kde žalovaná připustila možnost posouzení zdravotního stavu žalobkyně podle kapitoly

XIII, oddílu A, položky 1a přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, avšak neučinil žádný závěr a hlavně nevysvětlila, proč tato kritéria žalobkyně nesplňuje.

7. Žalobkyně rovněž namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaná nepřihlédla ke splnění podmínek pro zvýšení horní hranice poklesu pracovní schopnosti žalobkyně podle ust. § 3 vyhlášky o posuzování invalidity.
8. Žalovaná též nesprávně nepřihlédla k tomu, že žalobkyně nikdy nevykonávala jinou práci než prodej v obchodě. Rovněž žalovaná nepřihlédla k žalobkyni diagnostikované X. V opačném případě by musela horní hranici poklesu pracovní schopnosti žalobkyně zvýšit o 10 %.
9. Žalobkyně tedy navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, neboť v němž žalovaná dospěla k nesprávnému závěru, když nesprávně zjistila míru poklesu pracovní schopnosti žalobkyně.

III. Vyjádření žalované

10. Žalovaná ve svém vyjádření s ohledem na namítanou nesprávnost posouzení zdravotního stavu žalobkyně navrhla přezkoumání zdravotního stavu žalobkyně posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí, která je příslušná k posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti žalobkyně pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění. Rozhodnutí pak ponechala na výsledku dokazování a úvaze soudu.

IV. Obsah správního spisu

11. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení:
12. Žalobkyně dne 13. 1. 2020 podala u žalované žádost o invalidní důchod. Správní orgán I. stupně nechal za účelem posouzení invalidity žalobkyně zpracovat posudek o její invaliditě. Posuzující lékař ve svém posudku ze dne 11. 12. 2020 dospěl k závěru o poklesu pracovní schopnosti žalobkyně pouze o 30%. Na základě tohoto posudku vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, jímž žádost žalobkyně o invalidní důchod zamítl.
13. Žalobkyně podala dne 9. 2. 2021 včasné námitky proti prvostupňovému rozhodnutí, ve kterých brojila proti podhodnocení poklesu svojí pracovní schopnosti pouze o 30 % ze strany správního orgánu I. stupně, resp. ze strany posudkového lékaře, a to zejména zařazením postižení žalobkyně do nesprávné položky podle přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity.
14. V posudku o invaliditě v námitkovém řízení ze dne 10. 3. 2021, č. j. LPS/2021/200-NR-PRH_CSSZ, vypracovaném oddělením lékařské posudkové služby žalované dospěla posuzující lékařka MUDr. J. V. k závěru, že se u žalobkyně jedná o pokles pracovní

schopnosti pouze o 30%, a žalobkyně tudíž není invalidní, neboť zjištěná míra poklesu pracovní schopnosti žalobce nedosahuje žádného stupně invalidity. Posuzující lékařka shledala, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení podle kapitoly XIII., oddílu A, položky 2b přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, které odpovídá míra poklesu pracovní schopnosti 15% - 25 %. Posudková lékařka volila horní hranici daného rozpětí s ohledem na postižení dominantní ruky, kdy takto stanovenou míru poklesu pracovní schopnosti žalobkyně dále navýšila o 5 % z důvodu dalších zdravotních postižení žalobkyně.

15. Na základě posudku o invaliditě v rámci námitkového řízení pak žalovaná vydala napadené rozhodnutí, ve kterém zejména poukázala na závěry a odůvodnění shora uvedeného posudku pro účely námitkového řízení.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Rozhodoval přitom po projednání věci, ke kterému nařídil jednání s ohledem na potřebu provést přinejmenším důkaz posudkem posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí.
17. Městský soud v Praze při posouzení dané věci vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
18. Podle ust. § 38 zákona č. 155/1995 Sb. pojištěnec má nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let a stal se a) invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku, nebo b) invalidním následkem pracovního úrazu.
19. Ustanovení § 39 zákona č. 155/1995 Sb. upravuje 3 stupně invalidity z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu I. stupně. Pokud poklesla nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu II. stupně. V případě poklesu nejméně o 70 % se jedná o invaliditu III. stupně.
20. Z výše uvedené právní úpravy vyplývá, že pojištěnec ve věku žalobkyně má nárok na invalidní důchod za současného splnění dvou podmínek, a sice že se stane invalidním a zároveň získá potřebnou dobu pojištění. Správní orgán není sám oprávněn zkoumat, zda a k jakému datu se žadatel stal, popř. zůstal, invalidním a případně v jakém stupni. Správní rozhodnutí o nároku na invalidní důchod je tak závislé především na odborném lékařském posouzení (viz ust. § 8 odst. 7, 8, 9 zákona č. 582/1991 Sb.). Správní orgán je pouze oprávněn a zároveň též povinen vyhodnotit, zda lékařský

posudek, ze kterého při posouzení nároku na invalidní důchod vychází, splňuje požadavky na úplnost a přesvědčivost.

21. Na základě ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění a pro účely odvolacího řízení správního (tzn. námitkového řízení) posuzuje Ministerstvo práce a sociálních věcí, pokud napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku okresní správy sociálního zabezpečení; za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise.
22. V takovém posudku odborné lékařské komise se pak hodnotí celkový zdravotní stav, dochované pracovní schopnosti pojištěnce a zaujímají se v něm též posudkové závěry o invaliditě a jejím vzniku.
23. V projednávaném případě žalobkyně zpochybňovala závěry posudkového lékaře ohledně míry poklesu její pracovní schopnosti, ze kterých vycházela žalovaná. S ohledem na to soud nechal vypracovat posudek posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí, která soudu předložila posudek ze dne 16. 11. 2021, č. j. SZ/2021/2055-PH-7 (dále jen „posudek MPSV“), který soud provedl jako důkaz při jednání; soud sám není totiž oprávněn zdravotní stav žalobkyně zkoumat, neboť nemá, a ani nemůže mít, odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení závisí především. Vypracování posudku MPSV ostatně také navrhla strana žalovaná.
24. Posudek MPSV byl vypracován komisí ve složení předseda komise: MUDr. Mgr. E. K., další lékař: MUDr. Z. V. s odborností neurologie. Z posudku vyplývá, že žalobkyně jednání komise byla přítomna, což umožnilo mimo jiné i její objektivní vyšetření při jednání včetně předložení dalších lékařských zpráv. Přítomna při jednání posudkové komise byla i zástupkyně žalobkyně. Komise při zpracování posudku vyšla zejména ze zdravotní dokumentace uvedené na str. 2 a 3 posudku, dokumentace PSSZ a spisu Městského soudu v Praze.
25. Podle komise rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně je panická porucha podle kapitoly XIII., oddílu A, položky 2b přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, které odpovídá míra poklesu pracovní schopnosti 15% - 25 %. Komise shledala míru poklesu pracovní schopnosti žalobkyně na horní hranici uvedeného rozmezí, tj. 25% s ohledem na X. Neshledala současně posudkový důvod pro navýšení zjištěné míry poklesu pracovní schopnosti žalobkyně ve smyslu ust. § 3 vyhlášky o posuzování invalidity, neboť ostatní postižení neomezovala žalobkyni nad rámec základního postižení. Žalobkyně tak podle posudku MPSV nebyla shledána invalidní.
26. Z posudku MPSV je dále zřejmé, že komise posuzovala všechny žalobkyní uplatňované zdravotní obtíže a měla k dispozici jim odpovídající lékařské nálezy. Ze všech zdravotních obtíží žalobkyně pak komise zvolila X jako rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně s největším dopadem na pokles její pracovní schopnosti. Komise rovněž v posudku MPSV vysvětlila, proč míru poklesu pracovní schopnosti žalobkyně na horní hranici procentního rozmezí, a na

druhou stranu to, proč nevyužila možnosti navýšení zjištěné míry poklesu pracovní schopnosti žalobkyně ve smyslu ust. § 3 odst. 2 vyhlášky o posuzování invalidity.

27. Požadavky na kvalitativní stránku posudku jsou stanoveny judikaturou Nejvyššího správního soudu, např. v rozsudku ze dne 15. 5. 2013, č. j. 6 Ads 11/2013 – 20: *„Správní soud sám zdravotní stav žadatele o invalidní důchod nepřezkoumává. Nejsou-li namítány jiné vady řízení, správní soud v řízení o správní žalobě proti rozhodnutí orgánů sociálního zabezpečení ve věci invalidity a změny jejího stupně, resp. v řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu, ověřuje pouze to, zda posudek příslušné posudkové komise, o němž se opírá správní rozhodnutí, je úplný a přesvědčivý (test úplnosti, přesvědčivosti a správnosti posudku), případně – namítal-li to žalobce – zda byla příslušná posudková komise řádně obsazena (test řádného složení posudkové komise).“* Dále srovnej rozsudek ze dne 25. 1. 2019, č. j. 8 Ads 138/2017 – 40: *„Posudek posudkové komise je zpravidla rozhodujícím důkazem při posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. I proto je nezbytné, aby splňoval požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti a aby se vypořádal se všemi rozhodujícími skutečnostmi. Posudkový závěr by tedy měl být náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá, a ani nemůže mít, odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení závisí především. Případné chybějící či nepřesně formulované náležitosti posudku, jež způsobují jeho nepřesvědčivost či neúplnost, nemůže soud nahradit vlastní úvahou, jelikož pro to, na rozdíl od posudkové komise, nemá potřebné medicínské znalosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 Ads 19/2009 - 38).“*
28. V souladu s tímto rozsudkem soud uvádí, že mu nepřísluší hodnotit posudek Ministerstva práce a sociálních věcí z odborného hlediska, neboť k tomu nemá příslušné znalosti, stejně tak nemůže odborně hodnotit ani podklady, ze kterých posudek vychází. Soud může posudek hodnotit pouze z hlediska jeho celistvosti a přesvědčivosti, přitom je nezbytné též posoudit, zda existují jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost posudku mohla být zpochybněna. Soud shledal, že posudek Ministerstva práce a sociálních věcí požadavky úplnosti skutkových zjištění a přesvědčivosti posudkových závěrů o tom, že žalobkyně není invalidní (resp. že pokles pracovní schopnosti žalobkyně z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nedosáhl hranice 35%), splňuje. Posudková komise objektivně a přesvědčivě zdůvodnila svůj závěr při posouzení procentního poklesu pracovní schopnosti žalobkyně. Komise rozhodovala v řádném složení, kromě předsedy komise, posudkového lékaře, byl členem též lékařka z oboru neurologie, tedy z oboru souvisejícího s postižením žalobkyně, které bylo shledáno za hlavní příčinu jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Z posudku je zřejmé, že posudková komise hodnotila veškerou zdravotní dokumentaci, kterou měla k dispozici, jakož i relevanci té, která byla k posouzení též žalobkyní předložena. Komise rovněž žalobkyni objektivně vyšetřila při jednání, kterého se žalobkyně zúčastnila.
29. Posudková komise zhodnotila míru poklesu pracovní schopnosti žalobkyně zásadně v souladu s posudky zpracovanými v námitkovém, resp. nalézacím, řízení, pouze s tím rozdílem, že oproti posudkovým lékařům nenavýšila zjištěnou míru poklesu pracovní schopnosti žalobkyně o dalších 5%, když neshledala důvody pro postup podle ust. § 3 vyhlášky o posuzování invalidity.

30. Soud nemá důvod pochybovat o správnosti závěrů posudku Ministerstva práce a sociálních věcí, neboť se jedná o posudek přesvědčivý, celistvý a úplný, který je v zásadě v souladu s předchozími dvěma závěry posudkových lékařů v daném správním řízení. V rámci ústního jednání tento posudek provedl k důkazu o míře poklesu pracovní schopnosti žalobkyně. Žalobkyně k prokázání svého zdravotního stavu navrhla provedení důkazu znaleckým posudkem soudního znalce MUDr. V. L. se specializací na posudkové lékařství ze dne 31. 7. 2020. Soud tento znalecký posudek k důkazu rovněž provedl, přestože podle ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění a pro účely odvolacího řízení správního (tzn. námitkového řízení) posuzuje Ministerstvo práce a sociálních věcí, neboť předmětný posudek by mohl případně zpochybnit posudek MPSV či založit potřebu dalšího doplnění dokazování. Z žalobkyní předloženého posudku soudního znalce MUDr. V. L. se ovšem podává, že tento znalec podřadil rozhodující zdravotní postižení žalobkyně pod tutéž položku podle přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity jako posudek MPSV. Rozdíl v celkové zjištěné míře poklesu pracovní schopnosti žalobkyně u obou posudků je dán tím, že znalec MUDr. V. L. oproti posudkové komisi shledal důvodným další navýšení o maximálně možných 10 % podle ve smyslu ust. § 3 vyhlášky o posuzování invalidity. Naproti tomu ale nijak blíže v posudku nevysvětlil, proč v rámci vyhláškou stanoveného procentního rozpětí 15-25% hodnotil míru poklesu pracovní schopnosti žalobkyně na samé jeho horní hranici. Soud tak má za to, že ani tento posudek předložený žalobkyní přesvědčivě nezpochybňuje závěry posudku MPSV. V základní otázce, kterou je podřazení rozhodujícího zdravotního postižení žalobkyně pod správnou položku dle přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, se totiž oba posudky shodují. Komise MPSV ve svém posudku vysvětlila, proč hodnotila ve stanoveném procentním rozpětí míru poklesu pracovní schopnosti na jeho horní hranici a proč nepřistoupila k dalšímu navýšení ve smyslu ust. § 3 vyhlášky o posuzování invalidity. Naproti tomu znalec MUDr. V. L. rovnou bez dalšího volil horní hranici a další navýšení volil také v maximální možné míře, když navýšení jako takové znalec sice v posudku zdůvodnil, nikoli však již jeho maximální míru. Zde pak předmětný posudek působí do jisté míry tendenčně, kdy je zde patrná určitá snaha v rámci možností vyhovět žalobkyni jakožto zadavateli posudku. Z tohoto důvodu má soud za to, že je třeba tento posudek hodnotit i s určitou rezervou. Žádné další podstatné skutečnosti, zejména pak takové, které by byly způsobilé zpochybnit závěry posudkové komise, z jednání nevyplynuly.
31. Pokud pak jde o námitku žalobkyně v tom směru, že rozhodující příčinou jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s největším vlivem na pokles její pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII, oddíle A, položce 1c přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, které odpovídá míra poklesu pracovní schopnosti o 40% - 50 %, pak má soud za to, že posudek MPSV se nutně nemusí výslovně vypořádávat s tím, proč zdravotní postižení posuzované osoby nepodřadil pod tu či onu položku přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. V tomto případě je dostatečné implicitní vypořádání se s touto námitkou tím, že komise řádně odůvodnila, proč zdravotní postižení žalobkyně podřadila pod postižení uvedené v kapitole XIII., oddílu A, položky 2b přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. K vypořádání se s touto námitkou žalobkyně lze rovněž paradoxně odkázat i na posudek předložený žalobkyní,

ze kterého se podává na jeho straně 10 in fine, že: „V žalobě posuzovaná uvádí možnost přiznání i II. stupně invalidity – kapitola XIII, oddíl A, pol. 1b). K uvedenému konstatuji, že středně těžké artrotické poškození uvedené v položce nedopovídá zdravotnímu poškození posuzování. V uvedeném se shodují s PK MPSV ČR.“ Soud tak má tedy i s ohledem na posudek předložený žalobkyní v řízení za prokázané, že její zdravotní stav neodpovídá poškození ve smyslu kapitoly XIII, oddílu A, položky 1b přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, natož potom ve smyslu kapitoly XIII, oddílu A, položky 1c.

32. Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v tom směru, že žalovaná připustila možnost posouzení zdravotního stavu žalobkyně podle kapitoly XIII, oddílu A, položky 1a přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, avšak neučinil žádný závěr a hlavně nevysvětlila, proč tato kritéria žalobkyně nesplňuje, soud předně upřesňuje, že žalovaná v napadeném rozhodnutí pouze konstatovala, že tuto možnost připustil posudkový lékař. Následně také konstatovala, že u této položky je stanovena míra poklesu pracovní schopnosti toliko ve výši 10 %, z čehož vyplývá, že tato možnost nebyla volena proto, že by to bylo pro žalobkyni méně příznivé. Nepřezkoumatelnost zde proto zdejší soud neshledal.
33. Pokud jde o námitku žalobkyně, že žalovaná nepřihlédla ke splnění podmínek pro zvýšení horní hranice poklesu pracovní schopnosti žalobkyně podle ust. § 3 vyhlášky o posuzování invalidity, pak zde má soudu za to, že z napadeného rozhodnutí se podává opak, tedy pouze s tím, že žalovaná navýšila míru poklesu pracovní schopnosti žalobkyně o 5 % a nikoli o maximálně možných 10 %.
34. Pokud jde o námitky v tom směru, že žalovaná nepřihlédla k tomu, že žalobkyně nikdy nevykonávala jinou práci než prodej v obchodě a že nepřihlédla k žalobkyni diagnostikované X, má soud za to, že i tyto okolnosti brala žalovaná i posudková komise MPSV v úvahu, pouze je nezohlednily ve stanovené míře poklesu pracovní schopnosti žalobkyně v takovém rozsahu, který by žalobkyni uspokojil.
35. S ohledem na vše shora uvedené tak soud námitky žalobkyně uplatněné v její žalobě nemohl shledat důvodnými.

VI. Závěr a náklady řízení

36. Ze shora uvedených důvodů soud shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
37. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 2. února 2022

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.
samosoudce